

ser, at dette kan tages som symptom på begyndende problemer på andre områder af den unges liv.

Derfor foreslås det, at der strammes op om socialforvaltningens tilstedeværelse ved alle politiets afhøringer af unge. Dels for fra starten at komme ind i »sagerne« og dels for (fortsat) at varetage den unges interesser.

At politiet i forhold til disse unge altid udarbejder en social døgnrapport, som omgående tilgår socialforvaltningen.

Op og socialforvaltningen hurtigt igangsætter og koordinerer indsatsen over for den unge. Dette stiller krav til socialforvaltningen om at udvikle tværfaglige arbejdsformer sammen med de institutioner den unge er tilknyttet (skole, ungdomsklub og lignende).

Dette kan som udgangspunkt ske inden for rammerne af gældende lovgivning. Dog bør man fastsætte (korte) tidsfrister i bilstandsloven, og præcisere det sociale udvalgs forpligtelse til at topprioritere ungdomssager, samt etablere det tværfaglige samarbejde omkring sagerne. (Ved egentlige personsager skal samtykkekravet naturligvis opfyldes)!

For at styrke opfølgningen af disse hjælpeforanstaltninger kunne brugen af kontaktpersoner (udøvende socialudvalgets smykke) styrkes, ved sammen med forældremyndighedsindehaveren og den unge, at følge forløbet tæt. (Det bør overvejes, om en sådan funktion kan indgå i socialarbejdernes arbejdsområde. Således kan indsatsen blive mere helhedsorienteret. Andre kan også bruges, hvis funktionen bygges på kvalitative krav og udøves under ordnede forhold.)

Da en stor del af denne kriminalitet er *spændingskriminalitet*, er det værd at påpege, at *målrattede fritidsaktiviteter under voksenvejledning*, f.eks. ungdomsklubbernes muligheder langt fra er udtømt. Problemet er ofte, at de ikke findes i et bestemt lokalområde eller at åbningstid og aktivitetsmulighederne er begrænsede – ikke står mål med de lokalt bestemte behov!

Hovedprincippet i denne indsats (f.eks. i ungdomsklubregi) er at erstatte kriminelle aktiviteter med andre der indeholder spændingsmomenter, som dels udvikler den unge, dels er samfundsmæssigt acceptable. (F.eks. crosskørsel, vildmarksture og lignende). Kravene til aktiviteterne er som eksempel, at det af de unge reelt opleves ligeså spændingsfyldt at skulle

medvirke i en radioudsendelse første gang som at begå et indbrud.

Et andet aktuelt eksempel kan hentes fra den seneste ungdomsudsendelse »ZIG-ZAG« i TV. Næmlig historien om, at man stoppede omfattende biltyverier og »dødsførelse« i en ungdomsgruppe, ved at etablere en lukket kørebane, hvor de unge i selvstandgjorte gamle biler fik lov at udføre den spændingsfyldte aktivitet. Dels under voksenvejledning og inden for klare acceptable regler, dels med voksenbistand til bilernes istandsætning, således at ungdomsgruppen også tilegnede sig nye færdigheder. Resultatet her er således, at man ændrer samfundsskadelige aktiviteter til varige sunde interesser. Endda med et indhold, der i sig indeholder mulige uddannelses- og erhvervspektiver.

Den slags muligheder kan kun foreligge, hvis socialarbejdere og lignende hjælper de unge med at bruge sådanne alternative handlemuligheder, og især holder de unge fast i disse. Tilsvarende skal det overvejes at skabe relevante uddannelses- og arbejdstilbud til netop disse grupper af unge, jævnfør erfaringerne med »11. klasse«, særlige arbejdsprojekter, produktionshøjskoler og lignende.

Disse argumenter godtgør også, at en sådan helhedsorienteret indsats *ikke* kan løftes af fritidsrådets frivillige organisationer – f.eks. idrætsklubber, spejderorganisationer og lignende. Hvad de også selv påpeger! Hertil har man hverken ekspertise, ressourcer eller ambitioner. En integrering af disse aktiviteter, vil blive på bekostning af dette områdes generelt forebyggende arbejde.

I forhold til kategori B skal der foreslås følgende:

Flergangskriminalitet er et udtryk for større sociale og/eller dybere personlige problemer og medfører behov for en mere indgribende indsats. Tilsvarende vil indsatsen altid være at karakterisere som personsager, hvorfor forvaltningslovens krav om samtykke skal overholdes.

Følgende 3 instanser skal forpligtes til at samarbejde om foranstaltninger over for unge, *inden for en klar opgavefordeling*: Politiet – opklarende, domstolene – dømmende og socialforvaltningen – hjælpeforanstaltninger!

Fra politiet udarbejdes social døgnrapport til socialforvaltningen, som hurtigst muligt – inden en uge – udarbejder en handleplan sam-